

Zomaar een dag uit het leven van mevrouw

Mevrouw zit op vaste tijden
aan tafel
in een gedeelde huiskamer

in een gedeelde huiskamer
op vaste tijden
met andere mevrouwen
en een enkele meneer

wrijft met haar zakdoekje
over haar gezicht
'Ik woonde bij het Olympisch stadion.'

wrijft met haar zakdoekje
over de placemat voor zich
'Drie hoog. Onder ons zo'n joods gezin.'

wrijft met haar zakdoekje
het plastic van haar handtas op
'Asociale lui. Smeerkezen. Vieze mensen.'

wrijft met haar zakdoekje
langs de vleugels van haar neus
'Ik heb niets, niets tegen joden.'

deft met haar zakdoekje
onzichtbare kruimels van haar mondhoek
'Maar wat was *ik* blij toen ze werden afgevoerd.'

uit: Eric de Rooij, *Het eindigt zomaar ergens*
Uitgeverij Liverse, Dordrecht 2015, p. 51